

Personajelor

Mama

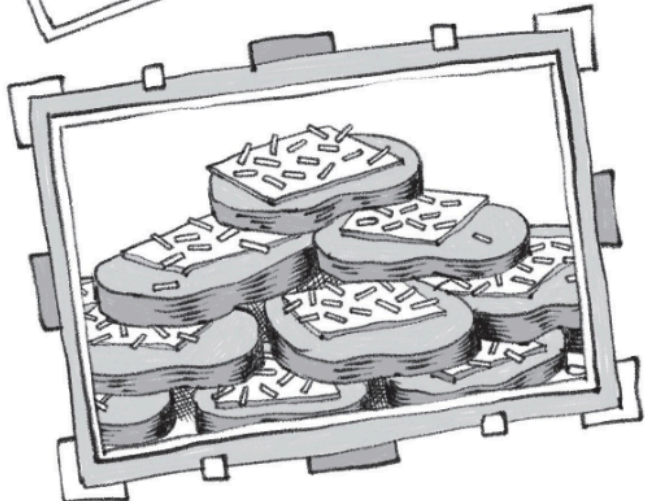
Tata

Fiul
Profesorului
Invențio

Croitorul

Tartinele
cu ou ras

Papillon

Capitolul 1

O DISPARIȚIE MISTERIOASĂ

La ora 9 dimineața, mama gătea micul-dejun. Ne făcea celebrele ei tartine cu ou ras, pe care le adoram cu toții.

La ora 9:01, pe când se pregătea să ni le pună în farfurii, mama *a dispărut*.

Capitolul 2

VĂ PUN ÎN TEMĂ

Bună, sunt tot eu, agentul secret internațional Dani G. Alături de sora mea Amandina Savarina și de motanul nostru vorbitor, Guță, mă ocup cu salvarea lumii. Evident că voi nu știți asta, că de aia suntem **agenți secreți**, să nu știe nimeni. Singurii care sunt la curent cu ce facem sunt părinții noștri, care ne coordonează și ne sprijină din umbră, și **Profesorul Inventio**, dușmanul nostru tradițional.

Pentru că avem un program **FOARTE** încărcat, ca toți spionii, suntem scutiți de mersul la școală, așa că învățăm de acasă. Partea bună e că putem să ne trezim la 8:30, să salvăm lumea până pe la 12:00, după care să învățăm și să ne facem temele. Sau invers, în funcție de când trebuie salvată lumea. Ca minusuri, nu e OK că nu avem

colegi cu care să ne prostim și că profesori ne sunt părinții noștri. Așa că nu ne putem supăra pe ei când sunt enervanți, dacă nu ne mai duc la film sau nu ne mai iau înghețată.

Dar să revenim la subiectul plin de mister din capitolul 1. Deci așteptam să mâncăm și să aflăm ce program aveam în ziua aceea, în timp ce mă ciorovăiam cu soră-mea despre cine e cel mai puternic supererou din lume, când mama pur și simplu **A DISPĂRUT** din bucătărie!

Mama nu vorbea. Nu vorbise niciodată și deci n-ar fi avut cum să strige după ajutor. După ce am căutat-o prin toată casa, am tras singura concluzie logică: mama fusese RĂPITĂ!

L-am sunat pe tata, care plecase deja spre laboratorul său secret. Acesta a venit imediat acasă și ne-a dat dreptate.

— Mama voastră a fost răpită, a spus el. Va trebui să inițiem **imediat** o misiune de recuperare. Sunteți pregătiți?

Eram mai pregătiți ca niciodată!

— Suntem mai pregătiți ca niciodată! am strigat într-un glas cu soră-mea.

— **Miau**, ca niciodată, a făcut și Guță, surprins, în timp ce își lungea o lăbuță.

Pe lângă faptul că era vorba de mama, ne **chiorăiau** burțile de foame și ea era singura care știa să facă tartine cu ou ras pe placul nostru (nu doar că erau delicioase, erau o invenție a tatei).

— Prima dată trebuie să vă echipiez.

— Ba nu, prima dată trebuie să cercetăm locul faptei în căutare de indicii, ca să aflăm cine a pus la cale răpirea, a zis Amandina Savarina.

Tata și-a pus mâinile în cap.

— Ai dreptate, asta trebuie să facem. Durerea mi-a luat mințile. O iubesc atât de mult. Ce m-aș face fără ea?

— Ne ai pe noi, am îndrăznit eu.

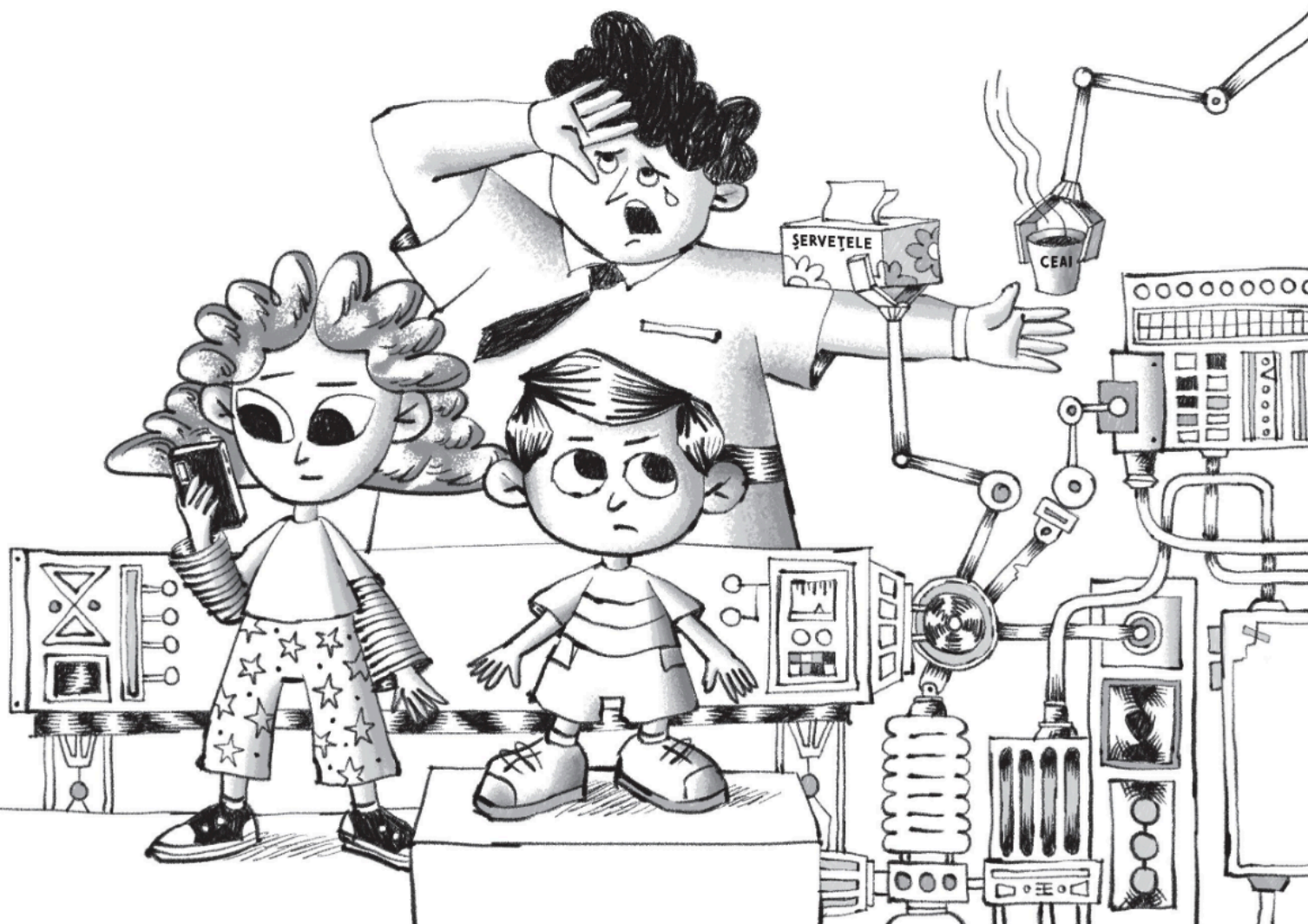
Tata ne-a îmbrățișat.

— Sigur, vă iubesc și pe voi. Dar pe Amandina o cunosc de mai mult timp, așa că e logic că o iubesc mai mult.

M-am liniștit. Avea dreptate. Trebuia s-o găsim pe mama cât mai iute.

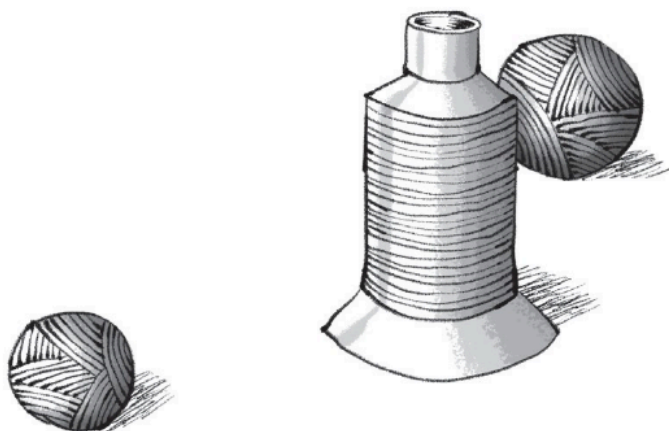
Am cercetat locul faptei în căutare de indicii, ca să aflăm cine a pus la cale răpirea. Nu am găsit nimic suspect, cu excepția unui bon fiscal. Cineva fusese la croitoria „Hainele cele noi ale împăratului“ din Paris și achitase servicii în valoare de 10 000 DE EURO. Cu siguranță nu noi.

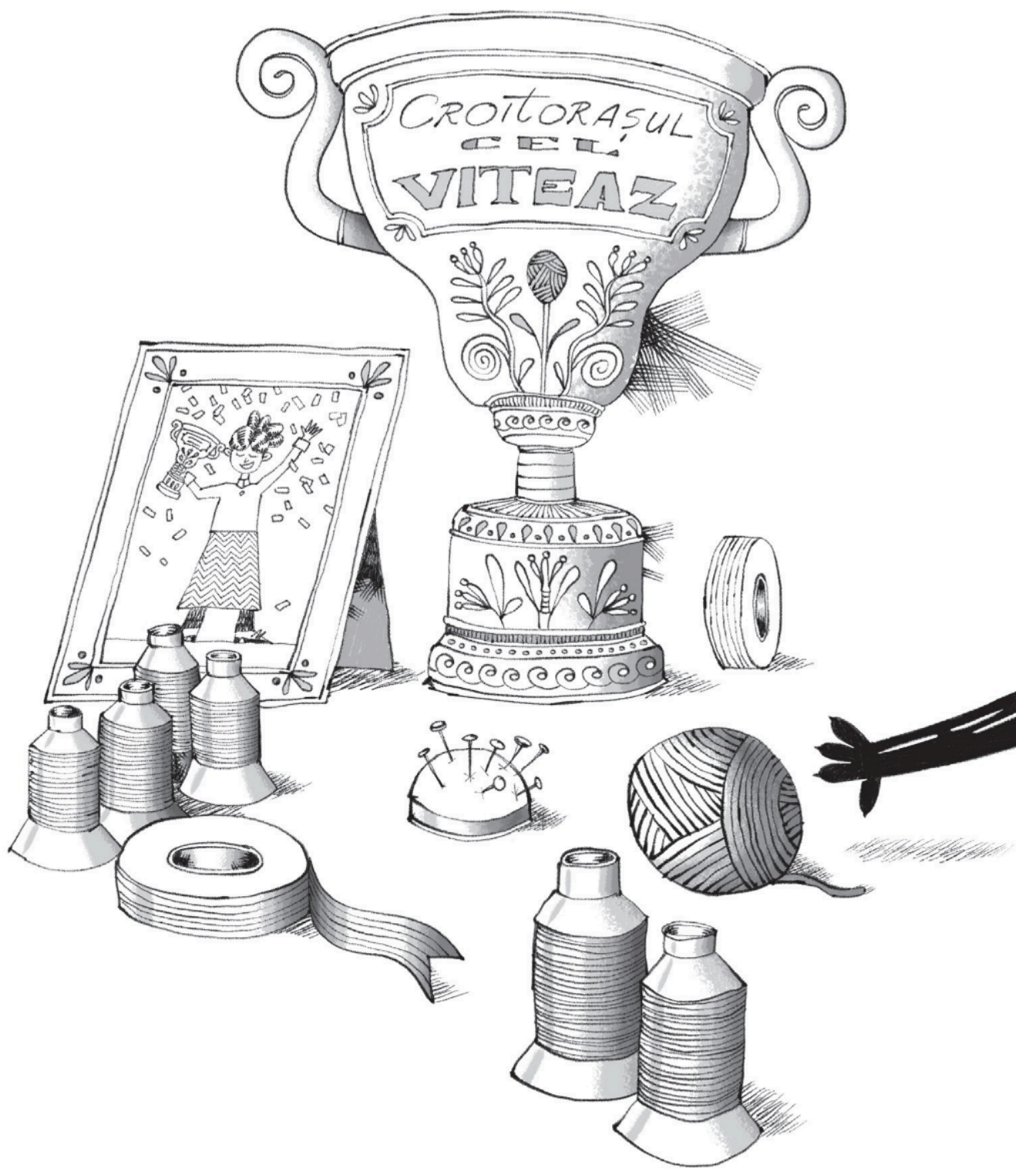

Și nici mama, care în tinerețe câștigase de cinci ori trofeul „Croitorașul cel viteaz“. Asta ne-a pus pe gânduri.

— Să fie oare mâna...

— **Profesorului Invențio?** ne-am întrebat cu toții într-un glas.

CROITORASUL
CEL
VITEAZ